

Blind Guardian

Recenze – Battalions Of Fear (CD)

Německá metalová scéna druhé poloviny osmdesátých let vyvrhla na svět nejedno těleso výrazně promluvivší do metalového dění, a to ať už šlo o kapely pouze v rámci zmíněného období nebo naopak o trvalky, které začaly s každým svým dalším albem kompozičně růst a opracovávat vlastní styl k dokonalosti. Krefeldští mladíci z Blind Guardian patřili vždy do druhé kategorie. V průběhu uplynulých dvaceti let si totiž dokázali získat početnou fanouškovskou základnu prostřednictvím svojského výrazu, který postupem doby důsledně šlechtili k dokonalosti a do stále více bombastické podoby. Na začátku však platili za rezolutní speed metalovou úderku, pro kterou byla nadpozemská rychlost vším. Postavili se tak hned vedle tehdejších Rage a raných Helloween, aby svou divokostí šířili slávu germánské odnože rychlostního metalu.

Debutová nálož „Battalions Of Fear“ sice po dvaceti letech výrazně bledne vedle kolosálně aranžovaných nahrávek kapely z let devadesátých, oplývá pouze výrazivem, které postupem let tak nějak zestárlo, nicméně ve své době tahle fošna opravdu platila za velmi nekompromisní úder a úspěšný vstup na scénu. Už tehdy bylo patrné s jak silnými zbraněmi (svojská kytara Andrého Olbricha a živelný vokální projev Hansiho Kürsche) mladičká vestfálská čtveřice zachází. Úvodní „Majesty“ je přímým úderem na solar všem tehdejším pochybovačům, kteří před Blind Guardian stavěli teorie, podle nichž tak rychle a melodicky, jako se to povedlo krajanům z Helloween, už se zkrátka hrát nevyplácí. Kürsch a spol. dnes v rozhovorech přiznávají, že tehdy poslouchali také hodně tvrdé thrash metalové hudby ze zámoří, takže je jasné, že se to do jejich vlastní tvorby muselo chtít nechtě promítnout. „Battalions Of Fear“ má jinak všechny příznaky debutu – neohlíží se totiž nalevo napravo a pumpuje to do nás od podlahy. Je zřejmé, že kluci chtěli do své prvotiny dostat úplně to nejlepší, čeho byli na začátku své dráhy schopni. Kletuté refrény se zde (oproti následným deskám) sice vyskytují jen velmi zřídka, ale Hansiho jadrný vokál, jenž práskal slovy s intenzitou rozohněného důstojníka pěchoty Haradských, budil respekt a už tehdy byl příslibem opravdu velkých věcí. Další karta pak byla vsazena na zdrcující tempo a skladby, ve kterých udává prim neprostupný kytarový vál, obohacovaný vyhrávkami a sóly Andrého. Hymnická šleha „Guardian Of The Blind“ patří na albu k nejzdařilejším a kapela se díky ní zapsala do povědomí mnoha evropských metalových fanoušků, pídících se po něčem rezolutním, novém a přitom stále melodickém. Záměr zanechat po sobě díky jednoduchému nápěvu, chrlenému Hansim ve zdrcující rychlosti, určitou stopu, se kapele vyplatil a háček byl natrvalo zaseknut. V případě „Run For The Night“ jde zřejmě o jednu z nejbrutálnějších skladeb Blind Guardian vůbec, jež se ovšem navzdory tomu stala na mnoho let dopředu stěžejní náplní jejich koncertů. Textově kapela již tehdy čerpala z oblasti sci-fi literatury a zejména z některých Tolkienových děl, což byl další důvod, proč se na Blind Guardian nedalo jen tak zapomenout. Byli zkrátka vždy (tj. už i tehdy) tak trochu jiní.